

[Lis Noer Holmberg]

gen med frikommuneforsøgene, at hvis de fungerer godt og der gives gode meldinger tilbage derfra, hvor man har haft dem, skal vi vel bagefter omsætte dem i lovgivning. Derfor mener jeg altså, at når det nu fungerer godt her og Esbjerg også gerne vil køre med det nu, kan man godt sige, at det skal være ens for alle kommuner. Så må vi have et fast vederlag, der er ens for alle.

Med hensyn til habilitetsspørgsmålet vil vi gå videre med det i udvalgsarbejdet.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil gerne støtte de synspunkter, der har været fremme fra flere sider om, at man ikke skal haste sager igennem, og derfor glæder jeg mig også over, når vi taler om fast vederlag, at det har sit udspring i betænkning nr. 1027 fra 1984 om kommunale diæter og vederlag. Det er faktisk et forslag fra den betænkning, der ligger til grund for lovforslaget med én undtagelse, at man her taler om valgfrihed, altså at kommunalbestyrelsen selv kan få lov til at vælge.

Det har ikke været tilsigtet, at dette forslag skulle løse de praktiske problemer, som hr. Graversen siger er forbundet med at tage del i de folkevalgtes arbejde i kommuner og amter. Det skal ikke løse de praktiske problemer, men det skal give de folkevalgte råd en frihedsgrad til at vælge at udbetale vederlaget på en anden måde, nemlig den måde, som man finder mest hensigtsmæssig og måske endda »mest retfærdig«, et ordvalg, som Socialdemokratiet i øvrigt bruger: at vi skal søge de retfærdige løsninger.

Når Kommunernes Landsforening anbefaler det, er det vel, fordi de finder, at der er noget retfærdigt i de principper, der er skitseret, men de ønskede altså ikke at løse de praktiske problemer, for jeg kan godt sige, at de praktiske problemer, som hr. Bjørn Poulsen også berørte, stort set kun kan løses af de folkevalgte selv ved den måde, de tilrettelægger arbejdet på.

Hovedopgaven vil for de fleste være at sikre, at man kan passe det normale arbejde ved siden af at være folkevalgt, altså at mange må spørge: Hvordan kan vi lægge vores mødeaktivitet, så det ikke afskærer folk fra at have et almindeligt erhverv? For det er ikke blot tillidsmanden, det er også den lille selvstændige købmand, der skal have sin virksomhed til at fungere. Det er såmænd også virksomhedslederen, der skal have mulighed for at være virksomhedsleder, og der er altså nogle, der forventer,

at virksomhedslederen er på arbejdsstedet, hvis virksomheden skal fungere. Det kan godt være, at uanset hvilke regler man fastlagde fra Folketingets side, ville det være et handicap for enhver virksomhedsleder ikke at være i virksomheden, når bestyrelsen forventer, at han er der.

Der er kun én måde at få flere folkevalgte på, og det er at fjerne nogle af de praktiske problemer. Det gør man, når man tilrettelægger arbejdet, i hvert tilfælde for en meget væsentlig del.

Jeg vil gerne sige til fru Jane Oksen, at vi lempet på »generel inhabilitet«, men vi lempet jo ikke på begrebet »speciel inhabilitet«, dvs. at man er inhabil i konkrete sager, hvor man har en særlig interesse, f.eks. hvis man behandler en sag fra det arbejdssted, hvor man selv har sit tilhørsforhold.

Jeg har fuld tillid til, at man i kommunerne og i amterne er i stand til at vurdere, hvornår man er inhabil. Jeg har i virkeligheden høje tanker om den måde, man tilrettelægger arbejdet på i kommuner og i amter.

Jeg har også høje tanker om, at man møder op. Det er min opfattelse, at folkevalgte møder op, fordi de har et engagement i sagen og ikke, fordi de skal stå til ansvar over for et lønkontor, men fordi de føler en interesse i at tage del i det arbejde, de har været så heldige at blive valgt til. Det er måske forskellen mellem fast vederlag og diæter, at det ikke er lønkontoret, der involveres, men man er ansvarlig over for sine vælgere, over for kollegerne i gruppen og over for partiforeningen, det eneste, som man som folkevalgt egentlig kan være ansvarlig over for. For det er jo det, vi opfatter som borgerne.

Fru Lis Noer Holmberg spørger: Hvorfor kan vi ikke lægge det ind i faste rammer? Det er jo det, vi gør. Rammerne er jo diætordningen, forstået på den måde, at det mest faste, vi kan få, er de faste vederlag. Når man er konstitueret og har fået sin udvalgsplacering, kan man fortælle, hvor man har sæde, og hvilket vederlag der tilkommer én. Vederlaget er velkendt, og det kan det være hele perioden igennem. Det kan man fortælle i familien, det er altså det, der kan indgå i familiens økonomi. Det er egentlig så fast sammenlignet med diætordningen. Den er i dag ikke fast. Den kan man ikke altid regulere og lægge fast fra starten. Det kan vise sig efterfølgende. Hvordan blev vores arbejdsrytme? Hvad blev traditionen for at holde møder? Hvor lange møder og hvor ofte? Forslaget om faste vederlag giver en sikkerhed.